

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: R. S.**, bytem „X“, zastoupené JUDr. Jiřím Cajthamlem, advokátem se sídlem v Teplicích, ul. Modlanská č. p. 20, PSČ 415 01, proti **žalované: Č e s k é s p r á v ě s o c i á l n í h o z a b e z p e č e n í**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2008, č. „X“,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 11. 2009, č. 415 309 963/423, o starobním důchodu se **pro vady řízení z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Jiřímu Cajthamlovi, Dr., se **p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobkyně a náhrada hotových výdajů ve výši **3.840,-Kč**, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou u zdejšího soudu domáhá zamítnutí rozhodnutí žalované ze dne 24. 11. 2008, č. „X“, o starobním důchodu, kterým žalovaná s odkazem na ust. § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a Dohodu mezi ČSR a SSSR o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. (dále jen „Dohoda“), žalobkyni přiznala od 1. 5. 2001 starobní důchod ve výši 3.409,-Kč měsíčně.

V žalobě namítla, že s rozhodnutím žalované nesouhlasí, a to pokud se jedná o přiznanou výši starobního důchodu, když tato výše neodpovídá ani počtu jí odpracovaných let

ani její pracovní činnosti. Žalobkyně totiž pracovala ve velice kultivovaném, civilizovaném průmyslovém velkoměstě mezinárodního významu poblíž „Bajkonuru“, má střední technické vzdělání, které se absolvuje po klasickém středoškolském vzdělání, takže v České republice odpovídá tzv. vyšší škole, díky čemuž mohla vykonávat zodpovědné funkce. Její zodpovědnost spočívala v tom, že byla nejen zástupkyní ředitele či administrativní pracovnící, nýbrž pracovala jako vedoucí pekárny, nebo připravovala a byla zodpovědná za doklady pro „Bajkonur“, často plnila povinnosti inženýra, to vše s velkým pracovním nasazením a častými přesčas. Žalobkyně má za to, že všechny tyto důležité skutečnosti žalovaná nepřipustně pominula při své rozhodovací činnosti. Dále žalobkyně zmínila, že při určování výše jejího starobního důchodu možná nebylo zohledněno narození její dcery či při překladu dokladů z ruského jazyka došlo k nepřesnostem. Opodstatněnost žaloby žalobkyně dovozuje i ze skutečnosti, že zná více starobních důchodců z bývalého SSSR žijících na území České republiky, kteří mají odpracovaný stejný počet let při méně zodpovědné práci ve vesnicích, mají jednoho či žádného potomka a jejich důchody jsou téměř identické či dokonce vyšší, když již v roce 1995 hned po příchodu do České republiky měli důchody přes 7.000,-Kč měsíčně a dnes v době podání žaloby jejich důchody dosahují výše 10.000,-Kč měsíčně.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedla, že podle potvrzení Penzijního fondu Kazachstánu ze dne 22. 8. 2008 byla žalobkyni potvrzena doba pojištění na území Kazachstánu od 18. 9. 1959 do 10. 5. 1989, tj. v rozsahu 25 roků a 149 dnů pojištění, a starobní důchod byl žalobkyni vyplácen od 9. 3. 1996 do 30. 4. 2001. Od 1. 5. 2001 byla výplata starobního důchodu žalobkyni zastavena v souvislosti s jejím vycestováním do České republiky. Žalobkyně tedy byla již v době před přesídlením do České republiky poživatelkou starobního důchodu a v souladu s ust. § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění důchodového věku dovršila dne 11. 6. 2000, tedy ještě před ukončením platnosti Dohody vůči Kazachstánu, k čemuž došlo dnem 1. 1. 2001. Proto žalovaná nepožadovala povolení k přesídlení ve smyslu čl. II Protokolu k Dohodě, neboť v případě žalobkyně se jedná o oficiální přesídlení na základě pozvání české vlády předem projednané s druhou smluvní stranou.

Dále žalovaná uvedla, že podle čl. 5 odst. 2 Dohody platí, že občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali, vyměří se důchody a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky.

K námitce žalobkyně, že při stanovení výše jejího starobního důchodu nebylo zohledněno narození její dcery, žalovaná zmínila, že v případě žalobkyně nelze přihlídnout k době péče o její dceru narozené dne 3. 5. 1961 v Kazachstánu, když žalobkyně s odkazem na ust. § 169a zákona č. 100/1988 Sb. ve smyslu ust. § 11 písm. b) téhož zákona na území České republiky nezískala alespoň 10 let zaměstnání, obzvláště když zde nezískala ani jeden rok.

K dalším námitkám žalobkyně pak žalovaná zmínila, že žalobkyně byla naposledy zaměstnána jako sekretářka v textilním učilišti. Podle sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právní vztahů, ze dne 5. 2. 2008, průměrný hrubý měsíční výdělek sekretářky v učilišti činil v České republice v roce 2001 cca 13.440,-Kč. Tento výdělek pak žalovaná vzala v úvahu pro účely stanovení výše procentní výměry starobního důchodu

v souladu s ust. § 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Výši starobního důchodu přitom žalovaná stanovila s přihlédnutím k ust. § 71 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že výše starobního důchodu, na který vznikne nárok od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2005, nesmí být nižší než výše důchodu, která by náležela, pokud by důchod byl přiznán podle předpisů platných ke dni 31. 12. 1995. Na základě tohoto ustanovení proto žalovaná dospěla k závěru, že za 25 let doby za zaměstnání představující dobu pojištění žalobkyně jí s poukazem na ust. § 22 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb. náleží starobní důchod ve výši 50% průměrného měsíčního výdělku, tj. 1.514,-Kč, upravený následně dle zákona č. 76/1995 Sb. o 38,6% své výše, tj. o 585,-Kč na 2.099,-Kč měsíčně. Spolu se základní výměrou stanovenou ve smyslu ust. § 33 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve výši 1.310,-Kč proto celková výše starobního důchodu k datu přiznání, tj. k 1. 5. 2001, činí 3.409,-Kč měsíčně.

Závěrem žalovaná uvedla, že výše procentní výměry starobního důchodu je zcela závislá na délce doby pojištění a výši dosažených vyměřovacích základů v jednotlivých kalendářních letech, přičemž v žádném případě ji nemohou ovlivnit zásluhy a pracovní ocenění, kterých se žalobkyně na území Kazachstánu dostalo, neboť přihlížení k pracovním oceněním zákonné předpisy nepřipouštějí.

V následně učiněných replikách ze dne 29. 5. 2009, ze dne 1. 6. 2009 a ze dne 7. 6. 2009 žalobkyně setrvala na svých žalobních námitkách, přičemž podrobně rozvedla okolnosti týkající se její pracovní činnosti na území Kazachstánu a také předestřela průběh správního řízení před žalovanou s poukazem na jeho délku. V další replice, kterou soud obdržel dne 9. 6. 2011, žalobkyně zevrubně zrekapitulovala veškerou svoji studijní a pracovní činnost v Kazachstánu z hlediska pracovních pozic a také podrobně rozvedla, v čem spočívala její pracovní náplň.

Následně soud ještě obdržel dne 22. 11. 2011 od právního zástupce žalobkyně, který jí byl ustanoven k její žádosti ve smyslu ust. § 35 odst. 8 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podání, ve kterém bylo uvedeno, že žalovaná pochybila při výpočtu výše starobního důchodu zejména v tom, že vycházela z výše průměrného měsíčního výdělku pro pracovní zařazení – sekretářka na učilišti, jak jej stanovilo Ministerstvo práce a sociálních věcí sdělením ze dne 5. 2. 2008, jelikož pracovní náplň žalobkyně v pozici sekretářky v Kazachstánu neodpovídá chápání této funkce na území České republiky. Zatímco totiž v České republice sekretářka vykonává téměř výlučně méně náročné obslužné činnosti a samostatně vede pouze evidenci své vlastní agendy, tak žalobkyně v Kazachstánu vykonávala jako sekretářka náročnější samostatnou agendu odpovídající spíše pracovnímu zařazení tajemnice nebo asistentka statutárního zástupce či personalistka. Právní zástupce žalobkyně je proto přesvědčen, že žalovaná při výpočtu výměry starobního důchodu vycházela z nesprávně zjištěného průměrného měsíčního výdělku, což vedlo k nesprávnému stanovení výše starobního důchodu.

Při ústních jednáních konaných dne 21. 12. 2011 a dne 9. 1. 2012 právní zástupce žalobkyně setrval na všech dosavadních vyjádřeních učiněných ze strany žalující, přičemž navrhoval, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Vedle toho právní zástupce žalobkyně navrhl, aby případně byl k otázce výše průměrné měsíční mzdy v roce 2001 u profese, kterou vykonávala žalobkyně v Kazachstánu, proveden důkaz znaleckým posudkem z oboru EKONOMIKA – MZDY – specializace práce a mzdy. Právní zástupce žalobkyně přitom trvá na tom, že žalobkyně nevykonávala prostou sekretářku, nýbrž její práce odpovídala pracovnímu zařazení asistentky statutárního zástupce či personalistky.

Při týchž ústních jednáních pověřená pracovnice nadále požadovala zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K návrhu právního zástupce žalobkyně na provedení dokazování ve věci příslušným znaleckým posudkem vyjádřila nesouhlas, když žalovaná je v těchto případech povinna vycházet z údajů poskytnutých Ministerstvem práce a sociálních věcí.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalované zrušit pro vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., když rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění.

V daném případě mezi žalobkyní a žalovanou nebylo žádného sporu o tom, že žalobkyně je osobou, u které je nutno při rozhodování o žádosti o přiznání starobního důchodu aplikovat vedle ust. § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když žalobkyni bylo uznáno dosažení potřebné doby pojištění pro vznik nároku na starobní důchod podle tohoto ustanovení, i čl. 5 odst. 2 Dohody. Tato skutečnost, které ostatně koresponduje i obsah předloženého správního spisu žalovanou, vyplývá z výroku i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a také z obsahu jednotlivých žalobních námitek uplatněných v řízení před soudem.

Žalobkyně se „toliko“ neshodla se žalovanou ohledně výše přiznaného starobního důchodu, když má za to, že jí přiznaný starobní důchod ke dni 1. 5. 2001 ve výši 3.409,-Kč neodpovídá starobnímu důchodu, který by měl být přiznán pracovníci vykonávající práci přes 25 let v pozici asistentky statutárního zástupce či personalistky.

V daném případě bylo tedy nutno při rozhodování o žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu ze strany žalované aplikovat vedle ust. § 29 písm. a) zákona o důchodovém pojištění i čl. 5 odst. 2 Dohody. Podle čl. 5 odst. 2 Dohody přitom platí, že občanům, kteří přesídlili z území jedné smluvní strany na území druhé smluvní strany a po přesídlení nepracovali, vyměří se důchody a jiné dávky z průměrného měsíčního výdělku zaměstnanců obdobného oboru a kvalifikace ke dni přiznání důchodu nebo jiné dávky v zemi, do níž přesídlili. Stejně se postupuje při výpočtech důchodu a jiných dávek u občanů, kteří přesídlili z jedné země do druhé po přiznání důchodu nebo jiné dávky.

Z žalobou napadeného rozhodnutí, a to jak z jeho výroku, tak i z jeho odůvodnění, však jakkoliv nelze zjistit, z jakého průměrného měsíčního výdělku v případě žalobkyně bylo vycházeno, jaký obor a kvalifikace v případě žalobkyně byl žalovanou vzat za srovnatelný a také, z jakých zdrojů ohledně těchto skutečností žalovaná vycházela. Úplná absence těchto údajů v rozhodnutí žalované dle názoru soudu způsobuje nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K nedostatečnému zdůvodnění rozhodnutí žalované, jehož důsledkem je znemožnění jeho řádného soudního přezkumu v rámci správního soudnictví, soud předně uvádí, že

procesním předpisem, podle kterého v době rozhodné postupovala žalovaná strana, byl zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Pak ovšem nelze zapomínat na skutečnost, že v souladu se základními zásadami správního řízení musí každé správní rozhodnutí, splňovat určité požadavky a nároky na ně zákonem – v předmětné věci tedy správním řádem - kladené. Obsahovými náležitostmi správního rozhodnutí jsou podle ust. § 68 správního řádu výrok, odůvodnění a poučení o možnosti podat proti rozhodnutí odvolání.

Výroková část rozhodnutí obsahuje vlastní rozhodnutí ve věci, kterou je nutno ve výroku jednoznačně specifikovat, protože právě v této části rozhodnutí správní orgán ukládá povinnosti, zakládá práva, mění právní vztahy nebo stavy či je autoritativně deklaruje. V daném případě není mezi účastníky sporu o tom, že výroková část žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i prvoinstančního správního orgánu je jasná, srozumitelná, přesná a určitá, tak jak vyžaduje shora citované ustanovení správního řádu. Taktéž v předmětné věci není nikterak zpochybňována řádnost poučení o možnostech přezkumu rozhodnutí správních orgánů obou stupňů.

Další obligatorní obsahovou částí správního rozhodnutí je odůvodnění. Pouze v případech, kdy správní orgán prvního stupně vyhoví všem účastníkům v plném rozsahu, nemusí být podle ust. § 68 odst. 4 správního řádu odůvodnění do správního rozhodnutí zařazeno. V předmětné věci, zejména pak s ohledem na skutkové a právní okolnosti případu, však nebylo možné automaticky dovozovat, že pokud byl na základě žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu od jistého data přiznán starobní důchod, bylo tím žalobkyni vyhověno v plném rozsahu, neboť v daném případě má význam nejen skutečnost, že na základě žádosti účastníka správního řízení je přiznán určitý typ důchodu a od kdy, nýbrž i v jaké výši je tento důchod přiznáván.

Z žalobou napadeného rozhodnutí je přitom patrné, že správně žalovaná nepostupovala ve smyslu ust. § 68 odst. 4 správního řádu, když do svého rozhodnutí začlenila i odůvodnění. Toto odůvodnění však naprosto neodpovídá požadavkům na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí tak, jak jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení platí, že v odůvodnění se uvedou důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a také se uvede informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jinými slovy to znamená, že z odůvodnění rozhodnutí musí být patrné, proč správní orgán považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považoval skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné či jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.

Je třeba si uvědomit, že smyslem odůvodnění správního rozhodnutí je doložit správnost čímž i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného správního rozhodnutí, neboť podle ust. § 2 odst. 1 správního řádu má správní orgán postupovat v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Přesvědčivě odůvodněné správní rozhodnutí posiluje důvěru veřejnosti a zejména pak účastníků správního řízení ve správnost rozhodování správního orgánu, což mnohdy vede k dobrovolnému plnění ukládaných povinností. Vedle toho řádně odůvodněné rozhodnutí napomáhá rovněž k naplnění zásady procesní ekonomie upravené v ust. § 6 odst. 1, odst. 2 správního řádu, popř. představuje

významné vodítko pro účastníka řízení při jeho rozhodování, zda využije oprávnění podat proti správnímu rozhodnutí řádný či mimořádný opravný prostředek, popř. správní žalobu.

Soud v předmětné věci přitom zjistil, že rozhodnutí žalované sice obsahuje vedle výroku a řádného poučení i část označenou jako „odůvodnění“, avšak ohledně této části rozhodnutí dospěl soud k závěru, že v žádném případě nesplňuje shora popsaná a správním řádem vyžadovaná kritéria odůvodnění, tak jak vyžadoval předmětný případ.

Žalovaná totiž v této části rozhodnutí k výpočtu výše přiznaného starobního důchodu pouze konstatuje, že „...výše důchodu se skládá ze základní a procentní výměry. Základní výměry důchodu činí Kč 1.310,- měsíčně. Procentní výměra důchodu se stanoví procentní sazbou výpočtového základu, který činí Kč 730,-. Jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu Kč 730,- za roky 1986 – 2000. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 25 let pojištění činí 37,500% výpočtového základu, výše procentní výměry činí nejméně Kč 770,- měsíčně, procentní výměra důchodu vypočteného podle z. č. 100/1988 Sb. činí 2.099,-Kč, takže náleží 2.099,-Kč.“ Z právě uvedeného je tak zřejmé, že v dotyčném odůvodnění rozhodnutí zcela absentuje odkaz žalované na podklady pro vydání správního rozhodnutí, dále zde i zcela absentují úvahy žalované, kterými se jakožto příslušný správní orgán řídila při jejich hodnocení, včetně toho proč byla vzata dosažená doba pojištění právě v rozsahu 25 let, z jakého průměrného měsíčního výdělku v případě žalobkyně bylo vycházeno, jaký obor a kvalifikace v případě žalobkyně byl žalovanou vzat za srovnatelný a také, z jakých zdrojů ohledně těchto skutečností žalovaná vycházela.

S ohledem na shora uvedenou dikci ust. § 68 odst. 4 správního řádu obligatorně stanovující náležitosti rozhodnutí a s ohledem na základní pravidla správního řízení upravená v ust. § 2 odst. 1 správního řádu, dospěl soud k závěru, že předmětné rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné, když odůvodnění v něm obsažené je s ohledem na skutkové a právní okolnosti daného případu nedostatečné ve smyslu rozsahu i přesvědčivosti, což představuje podstatnou vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která byla důvodem, proč soud přikročil ke zrušení tohoto rozhodnutí.

Je sice pravdou, že žalovaná v písemném vyjádření k žalobě již blíže rozvedla důvody, které jí vedly k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to včetně úvah, proč byla vzata dosažená doba pojištění právě v rozsahu 25 let, a odkazu na sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právních vztahů, ze dne 5. 2. 2008, ze kterého měla vycházet v rámci své rozhodovací činnosti a které je obsaženo v předloženém správním spise, nicméně tato skutečnost dle názoru soudu nemůže zpětně zhojit nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí z její strany. Nelze totiž vyloučit, že pokud by žalovaná již samotné rozhodnutí ve věci náležitě zdůvodnila, žalobkyně by akceptovala toto rozhodnutí ve všech jeho aspektech a neiniciovala by soudní přezkum tohoto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. V této souvislosti soud však potřebuje za nutné ještě zdůraznit, že sdělení Ministerstva práce a sociálních věcí, odboru pracovně právních vztahů, ze dne 5. 2. 2008, č. j. 2008/7355-532, představuje nedostatečný podklad pro rozhodnutí ve věci, zejména pak s ohledem na skutkové okolnosti daného případu, když z něj není naprosto patrné, z jakých konkrétních podkladů čerpalo samo ministerstvo údaj o průměrném měsíčním výdělku sekretářek na učilištích v České republice v 1. a 2. čtvrtletí 2001, který byl následně poskytnut žalované a ta z něj bez dalšího vycházela v rámci své rozhodovací činnosti.

Soud přitom *a priori* nevylučuje, že v případech, kdy při rozhodování o žádostech o přiznání starobního důchodu se aplikuje i čl. 5 odst. 2 Dohody, může žalovaná vycházet z údajů poskytnutých příslušným ministerstvem, avšak tyto údaje musí být dostatečně

konkretizovány, tak aby měly alespoň určitou vypovídací hodnotu zejména pro samotného účastníka správního řízení a aby případně k námitkám účastníka řízení mohly být následně podrobeny i prověření před správními orgány popř. i v následném řízení před soudem. Ovšem, aby mohlo být vycházeno z údajů poskytnutých příslušným ministerstvem, musí nejprve žalovaná v rámci správního řízení přesně postavit na jisto, k jaké profesi se má příslušné ministerstvo vyslovovat.

S ohledem na výše nastíněný stav řízení před žalovanou, díky němuž bude v dalším řízení zapotřebí ze strany žalované, a to s ohledem na námitky žalobkyně o odlišné náplni její pracovní činnosti než je činnost prostých sekretářek na učilištích, nejprve vyjasnit a náležitě zdůvodnit, jaké profesi odpovídala pracovní náplň žalobkyně, a následně poté bude zapotřebí vyžádat si od Ministerstva práce a sociálních věcí relevantní podklad pro rozhodnutí ve věci samé, soud proto ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. nepřikročil k dokazování, jak navrhoval právní zástupce žalobkyně, neboť za daného stavu řízení jakékoliv dokazování ze strany soudu by bylo předčasné a soud by tím nepřipustně nahrazoval činnost žalované.

Ze shora předestřených důvodů soud ve výroku ad I. rozsudku proto přikročil ke zrušení rozhodnutí žalované s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku zejména ohledně splnění požadavku na dostatečné zdůvodnění svého rozhodnutí, které by mělo reflektovat námitky uplatněné žalobkyní ve správním řízení, a také ohledně splnění požadavku na obstarání si relevantních podkladů pro rozhodnutí ve věci.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně měla sice úspěch ve věci, ovšem práva na náhradu nákladů řízení se výslovně vzdala, přičemž jí nějaké náklady vyjma poštovního ani nevznikly.

Žalobkyni byl pro toto soudní řízení ustanoven advokát, a proto v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Proto soud ve výroku ad III. rozsudku rozhodl s odkazem na ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. o určení odměny tomuto advokátovi JUDr. Jiřímu Cajthamlovi, Dr., za zastupování žalobkyně ve výši 3.840,-Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za 4 úkony právní služby po 500,-Kč podle § 7 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 9. 2006 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), za podání vyjádření ze dne 18. 11. 2011 - § 11 odst. 1 písm. d), dvě účasti při jednání soudu dne 21. 12. 2011 a dne 9. 1. 2012 - § 11 odst. 1 písm. g)], z částky 1.200,- Kč za s tím souvisejících 4 režijních paušálů po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. a také z částky 640,-Kč představující 20% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. ledna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph. D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová